

Trebuie cu adevărat să fie probleme în viața de toate zilele?

Versete călăuzitoare: Deuteronom 8

Introducere

Creștinismul este caracterizat de o însușire importantă: pe drumul prin lume creștinul face simultan experiențele pustiei și experiențele Canaanului. Iudeul dimpotrivă, izraelitul, a făcut aceste experiențe separat, în etape diferite ale istoriei sale. De aceea este deosebit de important ca noi să punem aceste două lucruri la locul lor potrivit, căci noi suntem permanent înclinați să îngrădim gândurile lui Dumnezeu și să luăm cât se poate de puțin din ceea ce Dumnezeu vrea să ne dăruiască. O urmare a acestei înclinații este că aproape fiecare credincios are adevărul lui preferat sau învățătura lui preferată. Dacă am umbla în credincioșie și real cu Dumnezeu, atunci am savura tot ce a fost plăcut lui Dumnezeu să ne dea. Vom constata nu numai că fiecare adevăr are locul lui și este potrivit pentru situațiile noastre, ci și vom ajunge să evaluăm aceste adevăruri după mărimea importanței lor, pe care ele le au în gândurile lui Dumnezeu. Este deosebit de mare lucru să posezi adevărul lui Dumnezeu ca întreg și în felul acesta să-l prețuiești, prin aceea că în același timp fiecărei din părțile lui componente i se acordă locul deosebit care i se cuvine în inimă.

Doresc să vorbesc mai întâi despre pelerinajul aici pe pământ, partea cu cea mai mică valoare dar în general cea mai bine înțeleasă și acceptată a temei noastre. Rog pe cititor, ca în acest scop să-și deschidă Biblia și să citească Deuteronom 8.2-6.

Deuteronom 8.2-6: *Și adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeul tău în acești patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească, să te încerce, ca să cunoască ce era în inima ta, dacă vei păzi poruncile Lui sau nu. Și te-a smerit și te-a lăsat să flămânzești și te-a hrănit cu mană pe care n-o cunoscuseși și pe care părinții tăi n-au cunoscut-o, ca să-ți arate că omul nu trăiește numai cu pâine, ci omul trăiește cu orice iese din gura Domnului. Îmbrăcămintea nu ți s-a învechit pe tine și piciorul nu ți s-a umflat în acești patruzeci de ani. Și recunoaște în inima ta că, așa cum ceartă un om pe fiul său, așa te ceartă pe tine Domnul Dumnezeul tău. Și să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău, ca să umbli pe căile Lui și să te temi de El.*

Aceste versete vorbesc despre ceea ce eu am numit „pelerinaj aici pe pământ”. Ele vorbesc despre drumul prin lume, care pentru creștin a devenit o pustie. Căci începând din momentul în care eu am fost câștigat pentru Dumnezeu și adevărul Său, eu mă aflu în pustie, pe care eu trebuie s-o străbat ca pelerin. Aici este scena pe care se desfășoară istoria mea proprie; aici este drumul care mă conduce prin peripețiile tulburi ale vieții.

În principal în capitolul nostru sunt două lucruri de luat în seamă. Mai întâi Dumnezeu ne învață două realități de importanță deosebită: mai întâi, că istoria pustiei era necesară pentru noi, și apoi (spun aceasta cu toată reverența), că ea era necesară pentru Dumnezeu, aceasta înseamnă, că ea I-a oferit ocazia să reveleze ce era în inima Lui pentru noi, și anume, tocmai în mijlocul împrejurărilor, care ne înconjoară în lumea aceasta.

Experiența pustiei este importantă pentru noi

Să studiem mai întâi prima parte, aceea care se referă la noi. Am spus, că istoria pustiei este importantă pentru noi. De ce? În călătoria noastră prin pustie învățăm două lucruri, care niciodată nu au fost proprii omului natural, și anume dependența și supunerea sau ascultarea. Toți știm foarte bine că exact contrariul acestora este specific omului natural. El iubește independența și neascultarea. Da, acestea sunt cele două trăsături caracteristice mari, care caracterizează pe omul decăzut ca atare, ale căror origini conduc înapoi până în grădina Eden. Însă totul se schimbă atunci când Dumnezeu ne-a adus la Sine și ne-a făcut părtași ai naturii Sale. Trăsăturile de caracter, însușirile remarcabile ale acestei naturi noi, pe care noi le posedăm ca un dar al harului Său, sunt dependența și supunerea. Și situațiile, pe care le avem de străbătut prin lumea aceasta, greutățile, încercările și ispitele drumului constituie la fel de multe ocazii să pună în lumină și să probeze aceste însușiri.

Străbaterea pustiei cu bucuriile și suferințele ei, da, tot ce ne întâmpină, au ca rezultat binecuvântare pentru noi. Dacă inima este cu adevărat exersată înaintea lui Dumnezeu și noi umblăm în puterea vieții noi sub călăuzirea puternică a Duhului Sfânt, atunci orice situație, orice porțiune a drumului nostru va fi semnificativă pentru noi, prin aceea că încercările, greutățile și îngrijorările, cărora suntem expuși, ne oferă ocazii să dovedim practic dependența și ascultarea noastră. Să observăm în ce mod minunat aceste două trăsături de caracter s-au văzut în istoria Aceluia care S-a smerit să devină Om, în timp ce El era singurul Om desăvârșit. Dacă ne gândim la ispitirea Domnului în pustie (Luca 4), știm că primul lucru cu care El S-a împotrivit lui satan era statornicia omului dependent: „Isus i-a răspuns, zicând: „Este scris: »Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.«” Cititorul să ia seama, că Domnul citează aceasta din capitoul cu care noi tocmai ne ocupăm. El face aceasta intenționat, căci această parte din Scriptură se referă la istoria izraeliților, pe care Dumnezeu voia să-i învețe pe parcursul călătoriei lor prin pustie dependența și supunerea. Dumnezeu ne dă aici modelul acestor lucruri în propriul Său Fiu, în Omul desăvârșit.

Faptul acesta răspândește multă lumină asupra unui alt loc din Scriptură, a cărui înțelegere oferă unele greutăți. Mă refer la acesta: „A rămas acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce a fost spus de Domnul prin profetul care zice: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Matei 2.15). Ce înseamnă aceasta? Nimic altceva, decât că Hristos, Persoana Sa, reia istoria lui Israel. Israel, poporul lui Dumnezeu, nu a rezistat în nici o încercare, în nici o poziție, în care a fost pus; pretutindeni a eșuat: în pustie, în țară, precum și mai târziu, în orice situație s-ar fi aflat. Așa cum am spus, Isus reia în Persoana Sa istoria aceasta, și în orice poziție, în care poporul nu a biruit, El este găsit desăvârșit. El a fost desăvârșit în pustie, desăvârșit în dependență, desăvârșit în ascultare, cu un cuvânt: desăvârșit în orice privință. Constatarea că Dumnezeu prezintă într-un Om, care era în același timp om și Dumnezeu, pe Omul desăvârșit, este nespus de mare pentru noi. În felul acesta Dumnezeu ne arată în Persoana lui Hristos însușirile caracteristice unui om care umblă înaintea lui Dumnezeu. El le arată în Hristos. Niciodată să nu uităm aceasta!

Hristos a arătat în lumea aceasta, ce era Dumnezeu față de om, dar totodată El era Omul desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Dependența este prima trăsătură de caracter a omului

Deuteronom 8

desăvârșit. De aceea poate aduce numai faloase, dacă ești în nevoi și greutăți. Căci din încercare rezultă binecuvântare. Dacă suntem dependenți, întristarea va fi numai o ocazie pentru exerciții binecuvântate. Motivul, pentru care așa de mulți copii ai lui Dumnezeu nu cunosc această dependență, este următorul: ei nu s-au aflat niciodată în greutăți, în care părea să nu fie nici o ieșire. Eu regret pentru fiecare, care nu a făcut această experiență. Sunt convins că noi toți vom merge pe un asemenea drum. Căci Dumnezeu este, potrivit gândurilor inimii Sale, prea credincios față de noi, ca să nu ne ofere ocazii să experimentăm ce binecuvântare este să nu mai ai pe nimeni altcineva decât numai pe Dumnezeul viu. Poate fi numai de folos să fi adus într-o situație, în care eu nu văd nici un ajutor de la mine însumi, decât numai de la El, Dumnezeul cel viu. Căci atunci Dumnezeu Se face cunoscut inimii mele într-un fel în care eu niciodată mai înainte nu L-am cunoscut, și aflu ce înseamnă să fi exersat în a fi dependent. Ai văzut tu vreodată un stejar pe panta unui deal mare? Cu cât vântul și furtuna zgâlțâie copacul zvelt, cu atât mai adânc rădăcinile lui se înfig în pământ, sub premisa că ele sunt libere și sănătoase. Furtuna este o binecuvântare pentru copac, căci ea este mijlocul prin care el este legat tot mai tare cu pământul.

Nu trebuie să spun, că vorbesc despre o inimă care este cu adevărat exersată înaintea lui Dumnezeu, de un om, care umblă cu Dumnezeu. Căci pentru acela, care nu umblă cu Dumnezeu, efectul dificultăților este, că ele se așează între suflet și Dumnezeu, și rezultatul este în mod necesar decăderea spirituală. În capitolul 13 și 14 al cărții Numeri, unde copiii lui Israel erau în momentul intrării în țară, vedem cum greutățile se interpun între ei și Dumnezeu. Și care a fost rezultatul? Au pierdut conștiința ascultării. „Și au zis unul către altul: „Să punem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt”. Ei au cărtit, au plâns și au fost neascultători. Dar dacă inima este cu adevărat exersată, dacă se înaintează având privirea orientată hotărât spre Dumnezeu, atunci vom cunoaște pe Dumnezeu în mod deosebit în greutăți. Ia naștere o taină între suflet și Dumnezeu, o înțelegere ascunsă, despre care o a treia persoană nu știe nimic.

Cunoști tu această taină? Eu cred că apostolul la aceasta face aluzie, când în Filipeni 4 spune: „Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință”. El nu spune „Dumnezeul *vostru*”. De ce nu? Fără îndoială Dumnezeu era la fel Dumnezeu credincioșilor din Filipi, precum era al apostolului, dar Pavel vorbea despre El, ca și cum el L-ar fi cunoscut în mod deosebit pentru sine. Desigur Isus a zis: „Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”; dar când eu vorbesc despre Dumnezeu, așa cum eu Îl cunosc pentru mine, atunci pot spune: sunt taine între Dumnezeu și mine: „Dumnezeul meu vă va împlini orice trebuință”. Avem aici deci una din binefacerile prețioase, pe care ne-o dovedește pustia. Noi întâmpinăm greutăți, care ne fac să devenim dependenți de Dumnezeul viu.

Pustia era o ocazie pentru Dumnezeu

Ajungem acum la a doua învățătură, pe care ne-o dă pustia: supunerea sau ascultarea. Citim în Matei 11.25: „În timpul acela, Isus, răspunzând, a zis: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor”, și apoi urmează unul din cele mai minunate cuvinte, care ne este relatat în Sfânta Scriptură: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.” Ce cuvinte extraordinare de pe

Deuteronom 8

buzele Fiului veșnic al lui Dumnezeu! În împrejurările exterioare ale lui Hristos totul era orientat spre a întrista la extrem inima Sa. Ioan Botezătorul s-a îndoit de El; cetățile, care au văzut cele mai mari minuni ale Lui, nu s-au pocăit; Israel era asemenea copiilor, cărora li s-a cântat, dar ei nu au jucat, li s-au cântat cântări de jale, dar nu au plâns. În ce a găsit atunci inima Domnului mângâiere „în zilele acelea”, când nici măcar o singură stea nu străpungea întunericul care Îl înconjură? Nu era ea în supunerea desăvârșită față de voia Tatălui? „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.” El ia totodată scăpare în supunerea desăvârșită a omului desăvârșit, și aici El găsește satisfacerea Lui.

Și toate acestea ni le prezintă Dumnezeu într-un Om: dependența desăvârșită, ascultarea desăvârșită! Ce har nespus de mare! Nu numai că aceste două lucruri ne-au fost revelate, așa cum era potrivit pentru Dumnezeu, ci ele au fost prezentate în Persoana, în căile, în umblarea și în împrejurările acestui Mântuitor minunat: Dumnezeu, revelat în carne. El a venit în lumea aceasta – să nu uităm! – nu numai să reveleze inimilor noastre sărmane ce era în inima lui Dumnezeu pentru noi, ci și ca să prezinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor sub aceste două însușiri de caracter, dependența și ascultarea, ce este un om desăvârșit înaintea lui Dumnezeu.

În Deuteronom 8 citim:

Deuteronom 8.2: *Și adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul Dumnezeuul tău în acești patruzeci de ani în pustiu.*

Deci pentru Israel a fost necesar un pelerinaj de patruzeci de ani. Patruzeci de ani ei au rătăcit în pustie, fără să fie dependenți și ascultători. Ai înțeles ce vrea să ne spună aceasta? Nu sunt unii printre noi, care probabil au umblat treizeci, patruzeci, cincizeci sau poate chiar optzeci de ani, fără să fi învățat până astăzi această lecție. Dimpotrivă vedem în Hristos un Om, care a început istoria Sa în dependență și ascultare ca Om desăvârșit. În aceasta constă diferența între El și noi. Noi avem nevoie de patruzeci, cincizeci, optzeci de ani, depinde la fiecare, și încă nu am ajuns desăvârșiți în dependență și ascultare. Pentru Hristos aceasta era punctul de plecare. El a devenit Om printr-o acțiune de ascultare. Așa a început Omul desăvârșit, Dumnezeu mai presus de toate, preamărit în veșnicie, alergarea Sa. El a venit aici pe pământul acesta, ca să devină Om cu adevărat, tot așa cum era Dumnezeu cu adevărat, desăvârșit în toate lucrurile, în care noi nu putem face altceva decât să eșuăm. Este o mare binecuvântare să-L avem pe El permanent în felul acesta înaintea privirii noastre. Ce bucurie este pentru inimă să se desprindă de toate celelalte și să aibă dreptul să-L privească numai pe El!

Fără îndoială aceasta este cu mult mai presus de noi; dar se oferă o ușurare pentru inimă, să vadă cum Dumnezeu a găsit totul într-un Om, în Fiul Său veșnic, și care a prezentat în chip desăvârșit lucrurile pe care le dorea inima Sa, și pe care noi am neglijat să le aducem înaintea Lui. Această Persoană, subiectul bucuriei veșnice a Tatălui, ne este prezentat ca model în toată desăvârșirea drumului Lui, în dependența desăvârșită, în ascultarea desăvârșită, în care El permanent a făcut ce era plăcut Tatălui, modelul simplu a ceea ce noi ar trebui să fim practic corespunzător voii lui Dumnezeu, prin harul Său și Duhul Său. Vorbesc despre realitate, nu despre puterea prin care se realizează aceasta. Să dea Domnul, ca pelerinajul prin

Deuteronom 8

pustie să ne slujească la acest rezultat! Pustia nu este numai locul unde harul și puterea Dumnezeului-Mântuitor se desfășoară și unde poate satisface toate nevoile noastre în toate greutățile și încercările, ci ea este și școala în care Dumnezeu ne formează practic după bogățiile nespuse de mari ale harului Său, prin aceea că El continuă în noi lucrarea Sa și pentru aceasta Se folosește de acele împrejurări vitrege, spini, obstacole, osteneală, greutate ale drumului, ca să ducă la desăvârșire intențiile Sale de har din pricina Numelui Său.

Înainte de a trece la partea a doua a temei noastre, care îmi pare mult mai prețioasă decât prima, doresc să revin la remarcă, că pustia a fost o chestiune necesară pentru Dumnezeu cu privire la căile Lui cu noi. Astfel de cuvinte ar putea părea ciudate; dar realitatea este că sentimentele lui Dumnezeu au nevoie de drumul prin pustie, ca să se poată revela în realitatea lor. Pustia este realmente singurul loc care oferă lui Dumnezeu prilejul să exercite dragostea Sa neschimbabilă și sentimentele fidele ale inimii Sale. În cer nu vom avea nici un fel de griji, de suferințe și lacrimi, nici un necaz, nici osteneală și nici încercări. Toate aceste lucruri aparțin scenei pământești, și Dumnezeu le folosește să Se reveleze pe Sine Însuși în ele. Gânduri minunate: puterea divină în slujba slăbiciunii omenești, nenorocirea omenească subiect al compasiunii și îndurării divine! În adevăr, era necesară o lume ca aceasta, pentru ca Dumnezeu să poată arăta toată dragostea duioasă, care umple inima Sa față de sfinții Săi sărmani, încercați. El Se apropie de ei, El poartă grijă de ei, El îi mângâie, El îi îngrijește, „așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2.7). Nu crezi tu, că în timpul când sufletul lui Pavel a fost întărit, era o bucurie deosebită pentru Dumnezeu și Hristos să vină la apostol și să-i spună: „Îndrăznește!” Dacă această întâmplare ar fi lipsit în istoria apostolului, afirm cu îndrăzneală, Dumnezeu ar fi creat o altă ocazie. Și aceasta nu numai din pricina lui Pavel, ci ca să arate cum Hristos voia să fie aproape de slujitorul Lui și iubea să-i întărească inima, deoarece acesta a fost cu mare credințioșie de partea Lui și a suferit pentru Numele Lui!

Împrejurările, prin care noi trecem, oferă lui Dumnezeu ocazia să ni Se reveleze, însă ele nu sunt sursa activității Sale. În privința aceasta nu este nici măcar un singur motiv în inima lui Dumnezeu, care să nu își aibă izvorul în El Însuși. În noi El nu găsește nici un motiv pentru acțiunea, însă nenorocirea noastră Îi oferă ocazia să arate îndurarea Sa. El găsește în aceasta momentul favorabil, ca să reveleze dragostea duioasă a inimii Sale. El desfășoară mângâierile Sale în suferințele noastre, în dificultățile noastre puterea și înțelepciunea Sa de nepătruns. Dar motivația pentru toate acestea este numai în inima Sa. Ce realitate binecuvântată! Toate izvoarele sunt în Dumnezeu Însuși, și împrejurările noastre constituie pentru El numai ocazii să reveleze ceea ce este deja prezent în inima Sa. Ce nespuse de mare este harul care se poate coborî așa de mult! Au inimile noastre în momentul acesta un simțământ pentru aceasta? Este printre cititori vreunul întristat sau încercat în vreun fel? Fie ca el să poată înțelege realitatea minunată, că Dumnezeu veghează asupra lui, că izvoarele Lui minunate de ajutor sunt prezente pentru toate împrejurările sale! Putem fi convinși că permanent este o bucurie pentru inima lui Dumnezeu să ne vină în ajutor, și anume nu potrivit gândurilor noastre, ci potrivit cu înțelepciunea Lui nesfârșit de mare și dragostea Lui profundă; căci inima Lui este cea care Îi călăuzește mâna Sa.

Deuteronom 8

Știu că eu nu totdeauna înțeleg căile lui Dumnezeu, așa cum ar trebui și așa cum aș putea, dar văd mereu că nimic nu face pe om necredincios, ca atunci când el încearcă să judece pe Dumnezeu după căile Lui de guvernare. Mulțimi mari de oameni sunt cuprinși de necredință și înșelați în zilele noastre. Acesta este un rău, care crește mereu. Cunoscut pe unii care au eșuat în credință, deoarece ei au privit la împrejurările lor, la căile pe care au fost conduși. Ei au cunoscut pe Dumnezeu suficient, ca să nu-L despartă de împrejurările lor; ei nu au crezut în părerea că totul este călăuzit de întâmplare. Dar ei L-au evaluat după căile Sale cu ei, și astfel și-au pierdut echilibrul spiritual și s-au rătăcit de la Dumnezeu. Nu, în felul acesta Dumnezeu nu lasă să se cunoască taina căilor Sale; dar vreau să vă spun, ce a lăsat El să se cunoască. Nu este nici o singură cămăruță tainică în inima Lui, pe care El să nu ne-o fi deschis și revelat. Fiul preaiubit a făcut cunoscut toate sentimentele Tatălui. Noi Îl cunoaștem, cunoaștem inima Lui, și cât de prețios este să ne putem refugia mereu acolo!

Căile lui Dumnezeu sunt deseori învăluite în nori și întuneric. Eu nu cunosc de la început sfârșitul drumului, pe care El mă duce; probabil Dumnezeu îmi ascunde intenționat aceasta. Dar dacă iau ca punct de plecare dragostea, care umple inima Lui, bunătatea Lui nemărginită, atunci știu și cred și vorbesc fără frică: „Dumnezeu, Cel Preaînalt, Cel Atotputernic, mă iubește pentru totdeauna”. Atunci mă sorc căile Lui după inima Lui și nu inima Lui după căile Lui. Am auzit odată despre un bărbat care a respins cu hotărâre Evanghelia harului lui Dumnezeu și singura cale pe care un păcătos poate fi condus la El. El a zis: „Nu pot înțelege predica voastră veșnică. Sângele, sângele, mereu sângele! Ce fel de Dumnezeu este de fapt Dumnezeul vostru? Nu vă aud vorbind altceva, decât numai despre sânge și moarte.” Răspunsul, pe care el l-a primit, a constatat dintr-o întrebare. „Ce legătură este”, așa a fost întrebat, „între Dumnezeu, despre care dumneavoastră vă exprimați în felul acesta, și jertfa, pe care dumneavoastră o desconsiderați și pe care totuși El a pregătit-o?” Acesta a fost răspunsul corect. Jertfa era Fiul dragostei Sale!

Cunoașterea dragostei divine dă răspuns la toate întrebările. Pe de o parte ea răspunde la batjocurile necredinciosului, pe de altă parte întărește inima slabă, care este înclinată să se lase dusă în rătăcire. Dumnezeu a dat pe Singurul Său Fiu, pe Fiul dragostei Sale, care din veșnicie era la sânul Tatălui, despre care s-a vorbit, atunci când El era aici pe pământ, ca despre „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). Dumnezeu L-a dat la moarte în nemărginita, necuprinsa, minunata mărime a dragostei Lui, ca să ne dovedească tuturor, că El are o inimă! El a dat la moarte subiectul cel mai prețios al sentimentelor Sale, ca să ne dovedească, că este o minciună, când satan ne șoptește că Dumnezeu nu Se interesează de creaturile Lui.

Am remarcat deja, că faptul că Dumnezeu ne întâmpină în împrejurările noastre, nu este totul; cu privire la aceasta este un adevăr și mai binecuvântat, și pe acesta îl găsim în evanghelia după Luca 12 exprimat în puține cuvinte: „Dar Tatăl vostru știe.” Isus nu spune: „Tatăl vostru vă va veni în ajutor, ca să împlinească nevoile voastre” – cu siguranță El va face aceasta -, ci El îndreaptă inimile alor Săi spre cunoștința Tatălui. „El știe.” Nu îți este aceasta de ajuns? Nu îți este de ajuns în orice situație, că Tatăl știe totul, că El are ochiul îndreptat spre tine, că niciodată nu doarme, că El are o ureche, care este permanent deschisă, o dragoste, care niciodată nu se schimbă? „El știe!” Adevăr prețios! Te bazezi tu pe aceasta?

Deuteronom 8

Facă Domnul să găsim toate mângâierile și roadele prețioase ale vieții în pustie! Este necesar să fim exersați în dependență și ascultare, și pe de altă parte Dumnezeu vrea să ne arate, că El are compasiune cu noi în slăbiciunile noastre și în greutățile noastre și că El vrea să ne fie aproape. Și cine ar putea în astfel de momente să ne fie mai aproape decât Dumnezeu? Compasiunea omului este în cazul cel mai bun nimic mai mult decât expresia propriei slăbiciuni. Dar dacă Dumnezeu Se apropie de noi, ce binecuvântare urmează atunci! „Dar Domnul a stat lângă mine”, spune apostolul, și într-un alt loc: „Pentru că un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc a stat lângă mine în noaptea aceasta.”

Domnul să ne dăruiască prin Duhul Său, să savurăm tot mai mult frumusețea acestor lucruri, în timp ce străbatem pustia stearpă a lumii acesteia!